

[Bligrav-Nielsen]

dens til overskud på betalingsbalancen, der var skabt – udnyttede denne økonomiske styrke til at få gjort noget effektivt ved et andet stort problem, nemlig ledigheden.

Det første svar, vi modtog på denne opfordring, kom fra daværende finansminister Henning Dyremose. Han truede med folketingsvalg. Fjorten dage efter havde den tidligere statsminister bragt det på plads: Det var ikke tiden at tale om folketingsvalg, men om at lytte til signalerne fra Det Radikale Venstre og andre partier om, at nu måtte man gå i gang med det problem, som arbejdsløsheden også dengang i høj grad var. Og det førte faktisk til en finanslov for 1993, hvor der gradvis blev åbnet for det, som så er videreført med finansloven for 1994, og som er den nuværende regerings politik.

Der er ingen tvivl om, at den økonomiske politik, der har været ført op igennem 1980'erne – og det har statsministeren jo også kvitteret for – i høj grad er baggrunden for, at det er forsvarligt nu at satse, som der har været satset. Denne satsning, som kritiseres voldsomt fra V og K især, har faktisk international accept og anbefaling. Ja, der er andre, der gør det samme endnu kraftigere, end Danmark har gjort det, uden helt at have den samme økonomiske baggrund som Danmark har, så det har været helt i tråd med, hvad der har været behov for, og hvad der har været anbefalet os også af internationale økonomiske organisationer og eksperter.

Og resultatet er jo ikke til at tage fejl af. Vi har i dag, efter at »Ny kurs-projektet« har virket et år, stadig et solidt overskud på betalingsbalancen. Vel er der tendens til, at det bliver lidt lavere, men hvem siger, at vi absolut år efter år skal have et overskud, der ligger på 25–30 mia. kr.? Det kan ikke i sig selv være et mål, men det er i sig selv et mål at sikre, at vi har overskud, og der er intet i beregningerne, hverken fra regeringen selv eller fra vismændene, der tyder på, at vi ikke kan fastholde dette overskud år for år.

Vi har en rekordlav inflation, og vi har lav rente. Vi har styr på de offentlige finanser. Forsøget tidligere i dag fra hr. Fogh Rasmussens side på at give udtryk for noget andet er tilbagevist tidligere, og der er ingen grund til at opholde sig mere ved det.

Vi har en klar økonomisk fremgang, og vi har en klar fremgang i beskæftigelsen. At vi ikke har kunnet få en synlig nedgang i ledigheden allerede, er også forklaret og må være forståeligt for enhver; det skyldes bl.a., at der i denne opgangssituation er i tidligere opgangssituationer er en ekstraordinært stor tilgang til arbejdsmarkedet.

Vi har meget at glæde os over i dette regeringssamarbejde, og min tak til statsministeren for åbningstalen vil jeg gerne her udstrække til i det hele taget at være en tak for det samarbejde, vi har haft – og det gælder også de to andre partier, CD og Kristeligt Folkeparti.

Vi har ingen illusioner om – det er noget, vi henter i vores erfaringer – at man kan have et samarbejde på regeringsniveau, eller for så vidt på et andet og løsere niveau, mellem fire partier, uden at der indimellem er emner, vi har svært ved at løse eller endog må lade ligge. Det afgørende er, at i de hovedforudsætninger, som regeringen bygger på, og som klart er drøftet igennem og beskrevet i regeringsgrundlaget, har der ikke været svigt. Der har regeringen løst opgaven.

Man spåede dengang, og det var et væsentligt element i oppositionens ordførertaler for 1 år siden og ved regeringens tiltrædelse, at dette program med de mange fine ord og visioner aldrig kunne realiseres. Det er stort set realiseret alt sammen.

Der er mange andre ting end den økonomiske indsats at glæde sig over. Jeg nævner folkeskolereformen, en vigtig indsats, reformen af ungdomsuddannelserne, at der er fremlagt en redegørelse om uddannelse til alle, at der er gennemført en styrkelse af erhvervsgymnasierne, og at der er gennemført lov om frie ungdomsuddannelser.

På voksendannelsesområdet har arbejdsministeren og undervisningsministeren i fællesskab gjort et stort stykke arbejde. Et godt resultat foreligger på dette område, 10.000 ekstra pladser allerede i 1994, og når vi når år 2000, er der på dette voksendannelsesområde skabt 60.000 nye uddannelsespladser.

De videregående uddannelser har undervisningsministeren for nylig præsenteret en ny plan for, som betyder, at der bliver plads til flere studerende, og at der bliver mere og bedre forskning, end vi kender i dag, og vi har i Finansudvalget godkendt, jeg tror 10–12 akt-